

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 823/2026
07.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Васовић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 1) и 2) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Миле Јанковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК.бр. 61/24 од 12.12.2025. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж1 91/26 од 26.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 07.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Миле Јанковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК.бр. 61/24 од 12.12.2025. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж1 91/26 од 26.03.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници ЗК.бр. 61/24 од 12.12.2025. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 1) и 2) КЗ, изречена јој је условна осуда и тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљена у року од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 2Кж1 91/26 од 26.03.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и пресуда Основног суда у Лозници ЗК.бр. 61/24 од 12.12.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљене АА – адвокат Мила Јанковић, (с тим што бранилац означава да захтев подноси само против другостепене пресуде, али из образложења захтева произилази да се побија и првостепена пресуда) у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и „донесе пресуду којом ће у целости или укинути другостепену пресуду, или пак,

вратити на суђење Вишем суду у Шапцу или пак преиначи исту и тако што ће усвојити жалбу браниоца“.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу и, на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Наведену повреду закона образлаже наводима да кривично дело прогањање захтева квалификовани интензитет радње, реалну способност изазивања страха и умишљај усмерен на угрожавања, а да ниједан од ових елемената није јасно утврђен нити произилази из побијаних пресуда, да судови нису правилно ценили субјективни елемент кривичног дела, јер из доказа не произлази да је окривљена поступала са умишљајем да узнемири, заплаши или угрози оштећену, да се закључак о доказаности или недоказаности одређених чињеница не може изводити из претпоставки, а како то чини Основни суд у Лозници и Виши суд у Шапцу својим пресудама. Даље се наводи да је врло значајан доказ у овом поступку налаз и мишљење комисије вештака од 12.04.2024. године где вештаци јасно наводе да окривљеној није својствена идеја прогањања, нити се о психолошко-психијатријском испитивању добијају такве продукције или њихови корелати који би могли указати на прогањање, а који налаз судови не цене. Бранилац наводи и да нижестепени судови нису утврдили ни период такозваног „прогањања“, радње прогањања нити дан и час прогањања, а што је изостало јер физичког прогањања оштећене од стране окривљене није ни постојало, те да је чињенично стање у погледу сусрета оштећене и окривљене у целости паушално. У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац цитира образложење првостепене пресуде и оптужног акта и износи сопствену верзију критичног догађаја.

На описани начин, иако се бранилац формално позива на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеној преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, иста полемиче са чињеничним утврђењима суда везаним за радњу, умишљај и последицу кривичног дела које је окривљеној стављено на терет и за које је правноснажно оглашена кривом, износећи истовремено сопствену оцену изведених

доказа, сопствено виђење одлучних чињеница које из тих доказа произлазе, супротно оцени, чињеничним утврђењима и закључцима суда изнетим у побијаним пресудама и на својим чињеничним закључцима заснива и свој став да у радњама окривљене нема елемената кривичног дела за које је оглашена кривом, на који начин, по ставу Врховног суда указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљене у образложењу захтева означава и образлаже повреду закона из члана 16. ЗКП.

Међутим, чињенично стање утврђено у побијаној правноснажној пресуди, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као ни повреда закона из члана 16. ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Миле Јанковић, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Јасмина Васовић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић